

[Ebba Strange]

gjorde det, for jeg har nemlig også læst eksemplerne på de vægtige hensyn, der skulle tale for, at friheden skulle indskrænkes, som hr. Glistrup nævnte, og det var ikke dem, jeg talte om. Jeg talte om personlige forhold.

Når hr. Glistrup så siger, at folk må være interesseret i at få offentliggjort deres personlige sager, vil jeg svare: ja vel, men for min skyld må hr. Glistrup da gerne offentliggøre sine personlige sager, fru Petersen må gerne offentliggøre sine personlige sager, jeg må gerne offentliggøre mine personlige sager, men jeg vil ikke have en sagsbehandler til at offentliggøre andre folks personlige sager. Det er dér, jeg sætter grænsen, og det er derfor, jeg mener forslaget er forkert.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne stillede mig det spørgsmål, hvornår udvalget kunne være færdig. Det kan jeg ikke besvare på dato, men jeg vil gerne sige, at jeg har bemærket, at vist samtlige ordførere sagde, de lagde vægt på at få drøftet sagen på grundlag af denne betænkning, og når det er tilfældet, giver det mig den mulighed, som jeg gerne vil benytte mig af, at meddele udvalgets formand, at folketinget er interesseret i at få sagen frem snarest. Og det, jeg vil lægge vægt på, er, at betænkningen er fremme til begyndelsen af folketingssamlingen 1984-85.

Glistrup (FP):

Lige indtil de allersidste ord var justitsministerens svar særdeles tilfredsstillende, og de sidste ord var formentlig også en fortalelse. Ministeren sagde, at det skulle være fremme til begyndelsen af folketingssamlingen 1984-85, men nu forstår jeg på ministeren, at det var en fortalelse, og at det altså bliver inden oktober 1983. Bevares, det er da også 3 måneder, før 1983 udløber, og bare det sker så hurtigt som muligt. Jeg havde håbet på, at det kunne blive 9 måneder, før 1983 udløber, sådan at vi allerede havde den ved påsketid og kunne lade den gå ind heri, men jeg er i hvert fald glad for, at ministeren vil henstille til udvalget på basis af den drøftelse, der har været i dag, at vi nu får den betænkning så snart som muligt.

Så siger fru Ebba Strange, at det er helt i orden, at en person udtaler sig om sine egne forhold. Det er selvfølgelig ganske glimren-

de, men det hjælper jo bare så forbistret lidt vedrørende den pågældende persons egne forhold. Sagsbehandlere kan derefter skjule sig og sige: ja men vi har ikke lov til at udtale os – selv om den pågældende person giver sagsbehandleren carte blanche til at udtale sig. Folketinget vedtog jo i november 1979, at man ikke kan udtale sig. Det kommer til at virke som et odium over dem, der fremfører oplysninger om deres egne forhold, for man får ikke myndighedernes version af den pågældende historie.

Når man skal finde frem til, hvordan man skal klare samfundsforholdene, så er der ingen grund til at tro, at de mennesker, der træder frem og fortæller om deres egne forhold, er typiske, er repræsentative. Nu har vi talt så meget om socialsiden, så vi kan tage den anden side af dette forslag, skattesiden.

Vi havde f. eks. en debat for nogle måneder siden, som vi skal fortsætte her i folketinget i næste uge, om, hvem der fik negativ indkomstskat udbetalt fra skattevæsenet, til trods for at det ikke havde noget som helst at gøre med baggrunden for loven om negativ indkomstskat. Der er da ingen, der på nogen som helst måde kan tro, at de pågældende vil træde frem og redegøre for deres forhold.

Dér var det en god og behjertet gerning, at en skatteinspektør i Helsingør fremførte de synspunkter, han nu havde, og det havde været vældig godt, hvis andre også havde kunnet fremføre deres synspunkter, sådan at det forslag, SF derefter har fremsat i folketinget, lovforslag nr. L 37, kunne være belyst på en måde, der både gav forbelysning og modbelysning og kunne få de forskellige forhold draget frem. Det skulle ikke ske i kraft af, at de mennesker, der havde fået udbetalt negativ indkomstskat, selv kom frem og forklarede, at nu har de fået det, uanset at de altså har et millionprivatforbrug, men ved, at man virkelig havde fået det belyst fra alle sider.

Derfor holder fru Ebba Stranges anvisning ikke, at det kun skal være dem, der selv føler lyst til at træde frem, og hvis historie har en sådan spænding og nyhedsværdi, at den kan bære en eller anden mediereportage. Det er jo i de færreste tilfælde, fru Jensens historie kan det. Men får man historierne vedrørende 5.000 fru Jensener, der er ude for forfølgelse med fjernelse af deres børn, eller hvad det nu kan være for nogle problemer, der skal